

stokov (l. 1781.—1864.) svoje zelo imenitno knjigo: „Razsuzdenie“ (1820); v tem delu nam je podal pisatelj kritični nauk o staroslovenščini.

Zraven Dobrovskega in Vostokova ima za slovansko znanost tudi Kopitar velike zasluge. Kar je pa od tedaj pa do danes pridobila slavistika, pridobila je od Miklošiča, kateri ji je nadelal pot do daljšega razvoja.

Miklošič je spisal mnogo manjših razprav v nemščini in latinščini, katerih zaradi preozkega prostora ne moremo navajati. Delo: „Le préfix roman ‚dis‘ en albanais“ je pisano v francoskem jeziku izšlo leta 1871. v Parizu.

Leta 1883. je praznoval 70 letnico svojega življenja in 30 letnico svojega službovanja. V ta namen je bila v Ljutomeru početkom meseca kimovca sijajna svečanost, kjer je imel slavnostni govor pokojni Božidar Raič. Sešlo se je mnogo odličnjakov. Med njimi je bil pokojni kanonik dr. Rački, vseučilišni profesor dr. Krek, pokojni gim-

nazijski profesor Valjavec, prof. Šuklje itd. Dne 7. sušca l. 1891. pa je odbila zadnja ura temu slavnemu Slovencu.

Miklošiča so častili vsi učenjaki, akademije, učena društva in vladarji; z bivšim srbskim knezom M. Obrenovićem sta si bila osebna prijatelja. Razven že omenjenih časti je bil Miklošič c. kr. dvorni svetovalec, vitez cesarskega avstrijskega Leopoldovega reda, vitez cesarskega ruskega reda sv. Ane drugega reda, vitez kr. pruskega reda pour le mérite, dosmrtni ud gospodske zbornice, pravi ud in tajnik ces. akademije znanostij na Dunaju, ud krakovske, zagrebške, berlinske in monakovske akademije, ud društva znanostij v Göttingenu in Kopenhagenu, dopisujoči ud petrograjske akademije in francoskega zavoda Académie des Inscriptions et Belles-Lettres, ud kr. češkega društva znanostij, častni ud zgodovinskega društva na Štajerskem, istega društva v Zagrebu, ud vseučilišča v Krakovu, Matice Slovenske v Ljubljani.

Med svet!

Med svet srce ti koprni,
Med šumni svet, nedolžno dete,
Da tam sprostiš vezi zapete,
Da tam srce se razvedri.

Kot tvoje mnogo je srcé
Po svetu širnem hrepenelo;
A mnogo v njem je krvavelo,
Točilo grenke je solzé.

Solzé točilo, ker nazaj
Ni moglo v čase spet nekdanje,
Ker vse so varale je sanje,
Ker strt je bil nekdanji raj.

Zato nikar od doma proč,
Nikar v temi ne išči svita.
Nesreča bridka v njej je skrita
In pa kesanja ogenj vroč!

F. S. Finžgar.

Nestalnost.

Nestalen je človeški razmišljaj
Kot lahko péro sredi vetra.
Ljubezni dom si ti, srcé, sedaj,
Pri starih pak so bila — jetra.

Anton Medved.